

I. felvonás

Megváltás

7. fejezet

Démon

Sigil utálta a kiszolgáltatottságot, ennek ellenére többször került börtönbe, mint ahányszor eltemették, vagy halottnak nyilvánították. Nem számított, hogy hová került, mindig sikerült megszöknie, akármilyen szigorúan is őrizték. Azonban most lehetetlen helyzetbe került. A fekete, feszes szövetruha nem engedett sok mozgást neki, a seka karperec megkötötte a kezét, az energiagáton pedig semmiképpen sem lehetett átjutni. Időre lett volna szüksége, hogy kitaláljon valamit, de érezte, hogy már közel a kivégzése. Túl közel ahhoz, hogy ő bármit is tehessen – azonban másvalaki igen.

– *Lám-lám...* – szólalt meg egy ismert árny, egy valóságos démon az öreg elméjében. – *Képtelen vagy elkerülni ezeket a helyzeteket.*

– *Te sem tudod befogni a pofádat, nemde?* – felelte Sigil.

– *Felesleges tettetned a kemény csávót, ötleted sincs róla, hogy juthatnál ki innen!* – vágta rá az árny. – *Azonban én igen.*

– *Hogyne!* – nevetett fel az öreg. – *Egy testben vagyunk, még ha két különböző elmét is képezünk, nem lehetsz erősebb, mint én.*

– *Mégis többet érek nálad* – vágta rá a démon. – *Ha egy csatában alulmaradsz, én előjövök és győzelmet aratok. Ha sarokba szorulsz, én előjövök és kitörök onnan. Ha ketrecbe zárnak, ahonnan már nem juthatsz, én előjövök és kitörök helyetted!*

– *Többé már nem* – rázta a fejét Sigil. – *Vagyok olyan erős, mint te!*

– *Akkor miért maradsz alul mindig?* – kérdezte az árny.

– *Mert ellened is küzdenem kell* – vágta rá az öreg. – *Ha lennél olyan kedves és elkotródnál innen a picsába, könnyedén kitörhetnék innen!*

– *Szerinted nekem nem kell dacolnom veled?* – kacagott fel a démon. – *A te szavaid nem kaparják az elmémet, mikor én irányítom a testünket? Egyáltalán nem ez a problémád, barátom. A te gondod az, hogy téged érdekel.*

– *Mi? Mi érdekel?!* – kérdezte dühösen Sigil.

– *Minden* – jelentette ki az árny. – *Ha más oldalán harcoltál, elkezdted félni az életéért. Ha egy ártatlan reszket a hátad mögött, akkor jobban akarod védeni őt, mint önmagad. Téged leköt a környezeted, ahelyett, hogy erőt merítenél belőle, miközben egyetlen árva cél is elterelheti a figyelmedet, legyen az egy általad nemesnek gondolt ügy, vagy az életed. Úgy van, az életed áll a léted útjában. Hiszen te mindig azon gondolkodsz, hogy meghalsz-e, ha ezt, vagy azt teszed. Gondolkozol, ahelyett, hogy az ösztöneid rávezetnének az Erő útjára! Ezért vagyok jobb nálad. Engem nem érdekel a társam, ahogyan az sem, aki mögöttem reszket. Engem egyetlen cél sem foglalkoztat, nem kötnek le a nemes ügyek, sőt, ha én küzdök, kész vagyok magam mögött hagyni az életem!*

– *Járasd csak a lepénylesőd, sosem lesz a tiéd az irányítás! Már úgyis megmondtad, hogy mit kell tennem, te barom!* – vágta rá az öreg.

– *Szerinted elmondtam volna neked mindezt, ha tehetnél ellenem?* – nevetett fel a démon. – *Eljött az idő. Túl sokat lapultam már a sötétben, hogy megállíthasd a felemelkedésem!*

Sigil megrettent, amikor felismerte a másik énje térnyerését. Érezte, ahogyan a sötétség elborítja a lelkét.

– *Soha!* – mondta dühösen.

– *Túl késő* – jelentette ki az árny.

Az öreg ellenállt, azonban a démon nem hazudott, már nem állíthatta meg. Sigil a teste minden egyes darabjáért megküzdött, ám a folyamat még így is csak másodperceket ölelt fel. Az utolsó pillanatban a jó énje felordított, sárga tűz lobbant fel a szemében: az igazi Sigil visszatért.

A sith nem kívánta vesztegetni az idejét. Koncentrálni kezdett, mire megremegtek a béklyóit képező téglaszemek. A legfelső elem összeroppant, majd az alatta lévő is ugyanerre a sorsa jutott, amit a következő szem pusztulása követte. A seka karperec elemről-elemre tépte magát darabokra, Sigil keze rövidesen szabad lett. Tudta, hogy riadóztatni fognak, nem akart tovább a cellájában tartózkodni. Felemelte a kezét, hogy az ujjából kicsapó szikrák tönkretessék az elektronikát. Az energiagát azonnal megadta magát, a riadtan odaforduló őrköt magával ragadták a halálos kisülések.

Sigil gonosz kacaj közepette lépett ki a cellájából, nem vette fel a holttestek kezében szorongatott fegyvereket.

– Halál... Túl rég éreztelek már.

A sith a hangár felé vette az irányt, nem érezte szükségét, hogy siessen. A seka örök kétségbeesetten igyekeztek megállítani, idő kérdésévé vált, hogy elérjék. Két irányból rohantak Sigil felé, elzárva a folyosó minden kijáratát.

– Adja meg magát! – förmedt rá az egyik fegyveres.

– Miért nem lövöd inkább fejbe magad? – mosolyodott el a sith. Elmetrükkel próbálkozott, azonban elmaradt a kívánt hatás.

– Ránk nem hatnak az Erő megtevesztései – jelentette ki az őr.

– Dehogynem! – emelte fel a hangját Sigil. Ismét megpróbálkozott vele, ugyanazt az eredményt kapta.

– Ismétlem, adja meg magát, akkor nem esik bántódása! – mondta idegesen a fegyveres.

A torz természete és a közelgő kivégzés miatt a sith nem adott hitelt a szavának.

– Sebaj, majd fizika fog! – kacagott fel Sigil. Az Erővel hátralökte az őrt, aki a mögötte lévőket is magával rántotta a földre.

A sekák azonnal tüzet nyitottak, de nem tudták eltalálni a sithet, aki előre tudta a kék nyalábok pályáját. Sigil könnyedén el tudott ugrani a lövések elől, amelyek sok esetben a túloldalon álló fegyvereseket készítették a földre. Viszont túl sokan lőttek rá ahhoz, hogy ez a végtelenségig folytatódjon, a sith hamar taktikát váltott.

Az örök megdöbbenek, amikor Sigil feléjük vette az irányt. A sebes léptek közepette a sith felugrott, ököllel kívánt közéjük érkezni. A sekák ugyan félre ugrottak a szökevény elől, azonban nem kerülhették el az Erő szavát. Ahogyan Sigil ökle elérte az acélt, hatalmas lökéshullám indult útjára, a folyosó falának vágva a sekákat. Sokan vért köhögtek fel, mások már nem mozdultak többet.

A túloldalon álló fegyveresek folytatták a tüzelést, a sith könnyedén elkerülte a találatokat. Folytatnia kellett a támadását, amire új ötlete született. Mialatt Sigil sebes léptekkel dacolt a biztos halállal, felemelte a halott és sebesült sekák testeit, majd a még harcképes örök közé dobta őket. A legtöbben igyekeztek elkerülni a társaikat,

mások beléjük lőttek félelmükben, azonban az ütközést csak kevesen kerülhették el. A holttestek záporát követően csak öten maradtak, akik felálltak a Sigillel szemben.

– Halál! – ordította a sith. Az Erővel megragadta a sekák gégéjét, azonnal végezhetett volna velük, ám abban nem látott élvezetet. Az örök kétségbeesetten fogták a torkukat, semmit sem tehettek a lassú és fájdalmas végzetük ellen.

Amikor az utolsó seka is a földre borult, Sigil széles mosollyal az arcán nézett végig rajtuk. Lelkét áthatotta a frissen kiontott vér élvezete, érezte, ahogyan az ártatlan lelkek semmivé foszlottak az Erő szelében. Többé már nem megszökni akart, inkább csak ölni... Pontosan tudta, hogy hová kell mennie.

Gra'hax megrettent, amikor megtudta, hogy a szökevény megfordult, egyenesen felé véve az irányt. Kezdetben minden mozgósítható emberét ráküldte, de ahogyan sorra megszakadt velük a kapcsolat, egyértelművé vált, hogy ez a taktika működésképtelen. A flottaviselő új tervet eszelt ki, és a híd védelmére rendezkedett be. Tudta, hogy csak így állíthatja meg Sigilt.

Minél kevesebb ellenállásba ütközött útközben, a sith annál keményebb csatára számított a hídnál... Épp, ahogyan eltervezte.

A masszív páncélajtó előtt két nehézlöveg és három tucat seka harcos állt egy sor konténer fedezékében. A szökevénynek elvben esélye sem lehetett, az örök mégis meglepődtek, amikor feltartott kezekkel látták meg Sigilt.

– Megadja magát? – emelte fel a hangját az egyik fegyveres, vezíri pecsétet viselt a homlokán.

– Meg – jelentette ki a sith. – Az indulataimnak! – kacagott fel, miközben a rögtönzött állásokra szegezte a kezét.

Az örök nem reagálhattak időben, még azelőtt elkapták őket a gyilkos kisülések, hogy elsüthették volna a fegyvereiket. Egyesek azonnal behaltak a sokkba, mások egy ideig ordítottak a fájdalomtól, majd a földre rogytak. Többen is megpróbáltak a konténerek mögé húzódni, azonban a fém nem védhette meg őket a szikráktól.

Sigil útjában nem maradt több füstölgő holttesteknél, látszólag semmi sem állíthatta meg abban, hogy áttörje a páncélajtót és mindenkivel végezzen. Mégsem stímmelt valami, a sith érezte az Erő néma sikolyait... Le kellett buknia.

Úgy tett, ahogyan a misztikus hatalom sugallta, a sárga fénykard centikre húzott el a koponyája felett, majd visszarepült a tulajdonosa kezébe.

– Itt a vége, szenny! – jelentette ki a seka igazságosztó, mikor a sith szembefordult vele. Harcállásba helyezkedett, ölésre emelve a fegyverét.

– Gyere csak – rántott vállat Sigil.

Az igazságosztó harci kiáltás közepette indított rohamot. Haraggal a szemében sújtott le a szökevényre, aki látszólag belemarkolt a vállára tartó plazmapengébe.

– Meglepődtél? – kacagott fel a sith. Úgy tett, mintha ez teljesen természetes lett volna számára, azonban minden erejét igénybe vette, hogy néhány milliméterrel a bőre előtt tartsa a fénykardot.

A seka minden erejét a kardjába fektette, Sigil sziklaként állt előtte, majd a másik kezével hátralökte. Az igazságosztó ordítva repült a folyosó másik végébe, a koponyája kék vérfoltot hagyott a plafonon, amikor beleütközött.

– Nevetséges – kacagott fel a sith, mikor a seka fölé ért. Hamar megbizonyosodott róla, hogy az igazságosztó már nincs az élők közt, majd elvette tőle a fegyverét. A fénykard azonnal bekapcsolt, mikor rányomott az aktiváló gombra. – Több mint nevetséges...

A flottaviselő és az emberei döbbenetben nézték végig, ahogyan a sárga plazmapenge belevájt a páncélajtóba. Lassan átégette a fémet, Gra'hax tudta, hogy ezzel a módszerrel percekbe telik majd, mire a szökevény átjut rajta... Addigra itt lesz az erősítés. Ennek ellenére is felkészült a legrosszabbra, egy tucat katonája húzódott a terminálok mögé, további két igazságosztó várta, hogy megküzdhessen Sigillel. Ő maga az oldalfegyverével a kezében állt, készen arra, hogy a sith szeme közé eressen egy lövést.

– Mi történik? – kérdezte egy ór rémülten, mikor a pengét kihúzták az ötödreszt átvágott ajtóból.

Senki sem felelt, a sekák rettegve figyelték, hogy mi fog történni. A páncélajtó rázkódni kezdett, a tartóelemek egymás után törtek félbe, mígnem megadta magát a súlyos szerkezet. Az ajtó úgy repült ki a helyéről, mint egy ágyúgolyó, lekaszálta az előtte álló sekákat, majd megpattant a földön és belerepült a flottaviselőbe.

Gra'hax túlélte az ütközést, azonban a lába a masszív fémtest alá szorult. Mozgásképtelenül kellett végignéznie, ahogyan a sith berontott a helyiségbe. Mikor az igazságosztók felvették a harcot Sigillel, ő a fegyveréért nyúlt, azonban annak a csöve szintén a fém alá szorult.

A sith nem foglalkozott a kétségbeesetten tüzelő örökkel, egyedül az igazságosztókban látott némi fenyegetést. A két kardforgató előlről és hátulról egyaránt támadta, igyekeztek összehangolni a harcmozdulataikat, hogy lehetetlen helyzetbe állítsák őt. Sigil elkapta a fejét a vele szemben küzdő pengéje elől, majd hátraszegte a fénykardját. A plaza keresztülszelte a sith mögött álló igazságosztó testét, aki holtan rogyott össze a földön, mikor Sigil kihúzta belőle a fegyverét.

– Ezért meghalsz! – szögezte le haragjában az utolsó igazságosztó.

A sith könnyedén kivédte a seka rézsútos kardcsapását, azonban képtelen volt elvenni onnan a fegyverét. A két penge egymásnak feszült, Sigil lassan hátrahúzta a fegyverét, abba a hitbe vezetve az igazságosztót, hogy nyeresre áll. A seka minden erejével a két kardra koncentrált, megfélelkezve a harmadikról, melyet még a társa hagyott maga után.

– Vigyázz! – kiáltotta Gra'hax, mikor meglátta a levegőbe emelkedő kardot, azonban elkésett. A fénykard aktiválódott, majd a sárga pengéje kettészelte az igazságosztót.

Sigil immár a flottaviselőre koncentrálhatott. Az örök lövéseivel továbbra sem törődve Gra'hax felé vette az irányt, aki kétségbeesetten próbálta kiszabadítani a fegyverét. Az utolsó pillanatban kihúzta a plazmapisztolyt a tokjából, majd elsütötte

azt. A lövés tíz centire húzott el Sigil halántéka mellett, aki ráugrott a flottaviselőt csapdába ejtő ajtóra, és egy mozdulattal levágta a kezét. Gra'hax felordított, tehetetlenül szorongatva a csonkot.

– Adjátok meg magatokat, vagy megölöm a drágalátos parancsnokokat! – jelentette ki a sith. A fenyegetés megtette a hatását, a sekák letették a fegyvert, majd feltartották a kezüket. – Közelebb! Térdre!

Sigil megvárta, amíg a hét életben maradt őr tarkóra tett kézzel felsorakozott mellette és letérdelt, majd a kezébe kerítette a plazmapuskák egyikét. Elmosolyodott, amikor meglátta a markolat oldalán lévő piros lámpát, a fegyvert gyilkos fokozatra állították. Azonnal a flottaviselőre szegezte a csövét.

– Mint láthatja, én győztem – jelentette ki Sigil. – Nem készültek fel a mi világunkban élő erőhasználók ellen, akik sokkal többet tudnak az Erőről, mint önök ebben az elszigetelt kis térségben. Hiszen a másik énem is kijuthatott volna innen, ha rájön, hogy a múltkor az örök nem tőle, hanem a kisülésektől rettentek meg. Hiszen azok az Erő olyan magas fokát képviselték, amire itt senki sem lehet képes... Mert ezért van ez a nevetséges öltözék és az a szánalmas karperec, lehetlenné teszik az itteni erőhasználók szökését, azonban semmit sem érnek az igaziakkal szemben.

– Mit akar? – kérdezte a fájdalommal viaskodva Gra'hax.

– A hajója nem lenne rossz, kezdetnek – kacagott fel a sith. – Az irányítókódokat, most!

– Soha – bólogatott a flottaviselő.

Sigil ráfogta a fegyvert a legközelebbi őrré, aztán keresztüllőtte a mellkasát. Gra'haxt megrázta az embere halála, ő maga kész lett volna feláldozni a létét a jobb ügyért, de a lelke nem tűrhette sokáig, hogy semmiért dobja el az emberei életét.

– Nem – vágta rá a flottaviselő.

A sith szemrebbenés nélkül végzett a következő őrral.

– Én ezt akármeddig tudnám csinálni – jelentette ki Sigil. – Ne feledje, már úton van az erősítés! Mit gondol, velük mit fogok csinálni?

***

A Reaver újra repülhetett, Fenn és Selene beleegyezett, hogy Jiu nagymester is a fedélzeten lehessen. A hajó navigációs rendszere semmi sem ismert fel a környező csillagok közül, ezért a hazaút szóba sem jöhetett, azonban Jaris már nem is vágyott erre. Lei koordinátái egy hadiflotta kellős közepébe repítették őket, amely már régóta készen várta, hogy ráronthasson a triaták szent ellenségére.

Selene megdöbbsent a hatalmas hadihajók láttán, felismerte a lándzsás alakú bestiák orra alatt büszkélkedő löveget.

– Édesem, ezek nem... – mondta bizonytalanul Shmir.

Fenn is látta, amit ő, tudta, hogy a Denont is egy ilyen hajó támadta meg. Mégsem fordult meg a fejében, hogy ez egy rossz ötlet.

– Ezek tökéletesek lesznek – fordult a nagymester felé.

– Ezt örömmel hallom – mosolyodott el Jiu.

A Reaver rövidesen landolt a Traxan romboló hídján, a Tizenhatodik flotta zászlóshajója készen várta, hogy a Jedi parancsnoksága alá kerülhessen. Jiu a híd felé irányította az új parancsnokot és a felségét, kalauzként kötelességének érezte, hogy minden fontosat megosszon Fennel.

– A Tria a legnagyobb általunk sorozatgyártott hajóosztály. A Traxan ezeröttszáz méter hosszú, az átmérője közel háromszázötven méter, kisebb, mint a seka kapitális hajók, azonban a háromrétegű pajzsa erősebb, mint a Ja'kha rendszeröröké, a főlövege pedig önmagában is nagyobb tűzerőt hordoz magában, mint a rendszerőr valamennyi ágyúja együttvéve. Minden romboló össze...

– Kit érdekel? – szolt közbe Selene.

Lei elhallgatott, tüzes tekintettel nézett a twi'lekre.

– A feleségem úgy értette, hogy más tényezők jobban lekötnek a figyelmemet, mint a hajók pontos adatai – magyarázta Fenn. – Hány rombolót számlál a Tizenhatodik flotta? Mire képes ez a had?

– Ez a had negyvenkét Tria osztályú rombolót számlál. A flotta pontos képességeit nehéz meghatározni. Könnyedén szétverhet egy-egy seka hadiflottát, ellenőrzése alá vonhatja még a legnagyobb kolóniák ürterét is, ugyanakkor a megfelelő méretű szárazföldi haderő hiányában, önmagában nem foglalhatja el azokat. Mindazonáltal nem látom akadályát annak, hogy a meglévő gyalogság kulcsfontosságú pontokat foglaljon el a felszínen, mialatt a rombolók blokád alatt tartják a bolygót, további csapatok érkezésére várva.

– Tehát elvben nem okozna gondot, hogy megtámadjunk egy mélyen a seka vonalak mögött fekvő világot, szétverjük az őrségét, majd a felszínre küldött csapatok elfoglaljanak egy nagyvárost és meg is tartásuk, ameddig szükséges? – kérdezte Fenn.

– Egyáltalán nem – bólintott rá Jiu. – Kellő ideig tarthatnánk, hogy erősítést kapjunk, így a bolygó teljes elfoglalása sem lenne lehetetlen. Ugyanakkor a Seka Köztársaság válasza legalább olyan kegyetlen lenne, mint maga a támadás és nincs garancia arra, hogy az adott kolónia huzamosabb időn át az ellenőrzésünk alatt maradhatna. Bár ez attól is függ, hogy melyik bolygóról lenne szó.

– Mi lenne a Fővárossal? – vetette fel Selene. – Ackbar nem bánná túlzottan, ha egy kicsit megkönnyítjük a dolgát.

– Egy napon talán arra is sor kerül majd – jelentette ki Jaris. – Én inkább a Hy'tara kolóniára gondoltam.

– A Hy'tara egy fontos kereskedelmi csomópont, egy erődvilágnál sem ütköznénk sokkal nagyobb ellenállásba – felelte Jiu.

– Megvethetjük rajta a lábunkat, vagy sem? – kérdezte türelmetlenül Fenn.

– Meg – bólintott rá Lei. – De nem sokáig. Amint felocsúdtak a sokból, a sekák masszív ellentámadásba fognak kezdeni. Javaslom, hogy ezt megelőzően minden mozgósítható haderőnk indítson elterelő támadásokat a határ mentén, csökkentve az ellenség által mozgósítható haderő létszámát.

– Kizárt – rázta a fejét Jaris. – Mihamarabb útnak kell indulnunk.

A hídon Rau admirális már várta a Jedit. Kész volt átadni neki a Traxan parancsnokságát, akárcsak az egész Tizenhatodik flotta irányítását, hogy Fenn tanácsadója lehessen. Azonban Jaris tervével kapcsolatban már nem fogadhatta megértéssel.

– Ez öngyilkosság! – vágta rá az admirális.

– Nincs más lehetőségünk – jelentette ki Fenn.

– A sekák tucatnyi hadat tartanak készenlétben, akárcsak mi – tiltakozott Rau. – Ha nem mozgósítjuk a többi flottánkat is, tíz, akár tizenkétszeres túlerővel is szembetalálhatjuk magunkat, órákkal azután, hogy megkezdjük a támadást.

– Pár óra több, mint elég a küldetésem teljesítéséhez – felelte Jaris.

– Miféle küldetése? – emelte fel a hangját az admirális. – Értem én, hogy maga az, akit már évezredek óta várunk, és ezt nem is vonom kétségbe, de a hadászati tapasztalatait már igen. Ennél balgább módon nem lehet elkezdni egy háborút... Nem fér a fejembe, hogy ez miért lehet ilyen fontos önnek.

– A tanítványom élete a tét – szögezte le Fenn.

Rau és Lei egyaránt megdöbbenek.

– Úgy érte... – mondta kerek szemmel Jiu. – Az ellenség kezére került egy próféta?

– Harci riadó! – fordult az elsőtisztjéhez az admirális. – Irány a Hy'tara! A kénköves pokolra is kész kell lennünk, mire odaérünk. Küldjön egy üzenetet a vezetőségnek, azonnal mozgósítaniuk kell minden elérhető hadunkat! Elkezdődött.

A Tizenhatodik flotta hajói egymás után léptek be a hiperűrbe, Fenn türelmetlenül várta, hogy a Traxan is ugorhasson, Selene éppen az ellenkezőjét remélte. Amikor a romboló belépett a hiperűrbe, úgy tett, mintha megijedt volna és odabújt a férjéhez.

– Elment a józan eszed? – súgta a fülébe.

– Ha nem segítek Mirán, meghal – szögezte le Fenn. – A Reaver egyedül semmire sem megy... Egyébként is egymásnak esnének.

– Amennyiben a halott mestered állítólagos szelleme igazat mondott, akkor talán tényleg megmenthetjük őt, és ezzel még semmi bajom nincs. De van fogalmad róla, hogy mi fog történni, ha ez rosszul sül el? Fenn, a halál démona leszel!